



PROLOG

CORONET CITY

„Jdu dovnitř,“ řekl Prybolt.

Ovarto zavrtěl svou huňatou rohatou hlavou. „Klient říkal, dovnitř nechodit.“

Ohaři zavrčeli, začenicili svými obrovskými nozdrami a rozhlédli se po prázdné ulici. Jedna z nich, Serenata, se pohnula ke dveřím a šklubla Pryboltem o krok dopředu. Ostatní na sebe zavrčeli, ale pak se také pohnuli.

Ta budova patřila k oněm podivným válcovitým stavbám, jež jako houby po dešti vyrostly po celé čtvrti Syllain a pak stejně rychle mizely. Tahle byla natřená jasně oranžovou barvou (otřesnou), měla na sobě zvláštní kovové značky (strašidelné), neměla žádná okna (špatné), a pokud Prybolt věděl, měla jen jediný vchod, kterým dovnitř přesně před dvaadvaceti minutami vstoupil ministr Nomar Tralmat – Otec financí Coronetu a muž, kterého se Prybolt s Ovartem zavázali chránit –, přičemž na ně všemožně naléhal, aby za ním v žádném případě nechodili a neustále ho nekontrolovali.

Přísahal, že ví, co dělá, že je v bezpečí, že je potřebuje jen kvůli ochraně po cestě na schůzku a z ní – ne během ní. A ne, nechtěl jim říct, čeho se ta

schůzka týká ani s kým se má sejit; nutnost utajení zdůrazňoval, už když si je najímal. Pravděpodobně šlo o nějakou koordinaci nadcházejícího Plesu finančníků – každoročního představení okázalého přepychu, které předznamenávalo začátek obchodování na volném trhu. Ve skutečnosti na tom nezáleželo a Prybolt věděl, že je lepší se moc nevyptávat. Ale přesto, pokud měl tělesný strážce někoho ochránit, neměl by být ponechán v naprosté nevědomosti.

Nomar Tralmat byl člověk. A podle Pryboltových zkušeností byli lidé až notoricky lehkomyšní, pokud šlo o to, nechat se zavraždit, strašlivě zmrzačit nebo se nakazit příšernými nemocemi. Prostě se na ně nedalo spolehnout, že budou dodržovat alespoň ta nejzákladnější bezpečnostní opatření; lidé totiž bezpečně uměli jen skákat přímo před hlavně blasterů, do mohutných explozí nebo z okrajů útesů. A bez ohledu na to, o jak smrtelně nebezpečné situace se jednalo, vždy za to mohl tělesný strážce, pokud ten člověk zemřel.

„Crash říkává, že klienti málokdy tuší, co je pro ně dobré,“ prohodil Prybolt, „takže na to musíme často myslet za ně.“

„No jo.“ Ovarto si zapálil smrtyčku, ačkoli při práci kouřit nesměli, a vydechl trochu kouře do noci. „Jenže i Crash se občas plete.“

Nicméně tohle zjevně nebyla tak úplně pravda a ani sám Ovarto tomu patrně příliš nevěřil. Crash nebyla výjimkou potvrzující pravidlo, že „lidé jsou nezodpovědní“ – a to i přesto, že byla Pryboltovou nejlepší přítelkyní a zároveň řídila Prvotřídní diplomatickou ochranu Coronet City. Ba naopak – byla toho jasným příkladem. Rozdíl spočíval v tom, že ona zároveň nějakým prazvláštním způsobem dokázala při té své nezodpovědnosti neumírat, a dokonce neumíral ani nikdo kolem ní. A nikdo si nedokázal vzpomenout, kdy se naposledy spletla.

Ohaři hlasitě zafuněli u dveří. Byla to ohromná, statná stvoření, celá bílá, s nahrbenými trupy a korálkovými, zákeřnými očima, které mžouraly z kulovitých výčnělků na lebkách. Pod spodní čelisti jim visely zakroucené úponky. Celkově působili dojmem, že by každého dokázali bez problémů rozcupovat na kousky. Částečně to bylo proto, že by rozhodně mohli a také by chtěli. Ale rovněž byli vyšlechtění, aby tak vypadali – pří-

hodný způsob, jak zajistit, aby to nemuseli udělat; lidé si od nich drželi odstup.

Prybolt své ohaře z celého srdce miloval. Vyjma Crash to byli jeho nejvěrnější přátelé a vždycky poznali, když s přijatou zakázkou nebylo něco v pořádku.

Například jako právě teď. Zdálo se, jako by se ohaři u dveří radili, pak všichni do jednoho natáhli krky a vydali děsivý kvílivý zvuk.

Prybolt si znovu prohlédl budovu. „Tak fajn, nejsem sám, komu se to nelíbí. A upřímně, tohle fakt nenávidím.“

Další věci, které Prybolt zrovna v tu chvíli nenáviděl:

- prosebný tón svého hlasu;
- to, jak ten směšný ochranný oblek škrtil jeho dlouhé, grindalidské tělo; po téhle dlouhé probdělé noci ho pátil každičkový sval na jeho mnoha pažích;
- jak mezi řadami vysokých budov, které je obklopovaly, už popotahovalo okraj temného horizontu další corellianské svítání.

Přesně kvůli takovým věcem ho rodina od tohohle oboru odrazovala.

„Nech lidi a ty jejich slunomilné kumpány, ať se navzájem pozerou a zničí,“ prosila ho matka Fastidima v chladné temnotě jejich podzemního hnízdiště. „Tvé místo je tady, daleko od toho všeho. Máš na dosah celou tuhle podzemní říši. Nemusíš si drásat tělo těmi směšnými textiliemi. Nemusíš žít ve strachu z rozkladu na tom krutém corellianském slunci, můj drahý boubelečku.“

Ale Prybolt věděl, co chce. Rozhodně nehodlal trávit život skrýváním v přítmí se stovkami dalších zahnízděných sourozenců. „Už nejsem boubel,“ odsekl. A znělo to přesně tak mladicky a nerozvážně, jak se dalo čekat. „A vůbec... ty prostě jen nechceš, abych byl neustále v nebezpečí, protože by to znamenalo, že když umřu, musela bys mě pomstít – což by mohlo narušit tu křehkou politickou rovnováhu, o které tu pořád básníš!“

Ta slova chrlil s divokostí, kterou si ani neuvědomoval, a řal jimi do živého – matka Fastidima ucukla, jako by ji někdo udeřil.

„To je...!“ zalapala po dechu. „To je...!“ Zajíkala se, až jí voda stékala po úponcích na bradě a kapala do tůňky pod ní.

Ale nemohla to tak docela popřít, jelikož to byla zčásti pravda.

Klan Garavultů chránil podzemní vodní síť Corellie celá staletí a jeho odkazem byla jak čest, tak i pomsta. Zabít Grindalida z rodu Garavultů znamenalo poštvat proti sobě všech sedm set čtyřicet osm Garavultů, a právě proto k tomu téměř nikdy nedošlo. Tato krevní přísaha převážila nad jakoukoli malichernou politikou té doby a Prybolt to věděl stejně dobře jako matka Fastidima.

Ale to nebylo všechno. Matka jeho hnízda mu chtěla být nablízku prostě proto, že ho milovala.

Prybolt vzdychl. Už byl venku z temné vody a mířil k tunelu vedoucímu na povrch. Výhra někdy bolela víc než prohra. „Zkrátka chci z města, ve kterém žiju, vidět víc než jen kanály a tunely. A chci chránit lidi. Protože v tom jsem dobrý!“

A vážně byl – to musela uznat dokonce i Crash, a Crash skládala komplimenty opravdu jen málokdy. Pohyb v ochranném obleku už zvládal a snadno si osvojil složité a delikátní umění splynout s davem a zároveň zůstat v blízkosti pohybujícího se klienta. Rozuměl násilí, jeho chaosu a náhlosti. Zbraně nepředstavovaly žádný problém – každý Grindalid si prošel studiem různých obranných technik s různými holemi, čepelemi i blastery. Ohaři ho samozřejmě zbožňovali, takže výcvik a práce s nimi mu také nevadily.

A především věděl, kdy má věřit svým instinktům.

Zrovna teď, když noc tak něžně ustupovala svítání kolem nich, instinkty Prybolta varovaly, že za těmi dveřmi se děje něco opravdu zlého.

„Jdu dovnitř,“ zopakoval a tentokrát to myslel vážně.

Ovarto pokrčil rameny a odcvrnkl smrtyčku. „Tvůj pohřeb.“

„Beeto, Serenato, Sibaku. Připravit.“ Ohaři úslužně přestali čmuchtat okolo a seřadili se z obou stran vedle Prybolta.

Prybolt se dotkl ovládacího panelu u dveří. Dveře se odsunuly a odhalily... další dveře. Někde uvnitř se ozvalo tlumené pípání: poplach. Prybolt sáhl na dotykový senzor na druhých dveřích a ty se s rezavým zasténáním odsunuly stranou.

Uvnitř potemnělé místnosti se pohybovalo několik postav. Světlo vycházelo ze středu, kde klečel Nomar Tralmat se zakrváceným nosem a zoufalým výrazem. Nad ním stála vysoká Er'Kitka s rudou pleť a dlouhýma svěšenýma ušima, které jí trčely po obou stranách prapodivné plynové masky. Přes rameno měla přehozenou blasterovou pušku; v miho-tavém světle lucerny se na její hlavní leskl ostrý bodák. Vypadala, že se právě chystá k další ráně pěstí.

Dostat se mezi nebezpečí a klienta.

Na ničem jiném nezáleželo.

Prybolt vyrazil vpřed a ohařům vydal jediný povel: „Trhejte.“ Žena zvedla pušku – a přesně v to Prybolt doufal. Znamenalo to totiž, že přestala mířit na Tralmata. Prybolt vyklonil dlouhé tělo stranou a poněkud upravil krok, aby se přizpůsobil změně rovnováhy, když se ozvaly výstřely z blasterů.

„Ajííí!“ vykřikl ode dveří Ovarto a pak se celými svými dvěma metry výšky a sty kilogramy váhy zhroutil na zem. Jeden z ohařů zaskučel a padl – nejspíš Beeta. Ostatní se vrhli vpřed.

Než se Prybolt nebo zbývající ohaři k ženě dostali, odhodila cosi na podlahu. Krátce se zablesklo. Sibak a Serenata zakvičeli, do místnosti se vyvalil štiplavý žlutý dým a téměř okamžitě ji zaplnil.

Ale byl tu jenom klient a hrozba, klient a hrozba. Nebo spíš několik hrozeb, ale ta žena byla nejdůležitější. Trocha kouře nemohla Prybolta zastavit. Přes dýchací přístroj a kombinézu by stejně nepronikl. Třemi kroky překonal místnost a vrhl se tam, kde ještě před chvilkou ležel třesoucí se Tralmat. Nahmatal jeho paži, pak rameno.

„Vstaňte!“ křikl Prybolt a zvedl muže na nohy.

V tu chvíli se z mlhy vynořila hlava té ženy v plynové masce a Pryboltovou hrudí projela náhlá palčivá bolest.

Ten bajonet.

Vyhnul se dalšímu výpadu a obrovská čepel prosvítila žlutým mra-
kem v místě, kde před okamžikem stál. Prybolt se vrhl vpřed a setrvač-
nost toho pohybu dodala sílu jeho zničujícímu zvedáku. Zasáhl ženu pří-
mo do masky a poslal ji zpátky do mlhy.

Před ním se otevřely dveře do něčeho, co vypadalo jako malá předsíň osvětlená úsvitem nového dne. Ta budova byla samé tajemství. Zvenčí nebylo po dalším vchodu ani stopy. Na tom v tu chvíli nezáleželo. Bylo to nepatrné požehnání a Prybolt ho hodlal plně využít. Přehodil si slintajícího a kašlajícího Tralmata přes rameno a vydal se za světlem.

Ukázalo se, že dveře se otevřely jen proto, aby do budovy vpustily posily, ale s tím Prybolt počítal. Dovnitř přispěchali další dva maskovaní nájezdníci, které Prybolt ihned zasypal střelbou z blasteru. Proběhl kolem jejich svíjejících se těl a vyšel na ulici.

Opatrně postavil Tralmata na zem – zdálo se, že je v pořádku, až na krvácející nos a kašel od té chemikálie – a vlekl ho pryč. „Musíte jít se mnou,“ naléhal na něj. „Rychle.“

Tralmat se s vytržštěnými očima rozhlédl. „Pojďte!“ pobídl ho Prybolt. Z té mlžné temnoty se každou chvíli mohlo něco vyřítit, nejprve nespíš blasterové výboje. „Musíme jít... *hned!*“ Proč byl Prybolt tak zadýchaný? Až tolik se nevyčerpал a plyn by na něj neměl působit, když měl ten... oblek.

Pobídl Tralmata do neohrabaného, klopýtavého poklusu a podíval se dolů. Ženin bajonet mu do ochranného obleku udělal pořádnou díru a odřel mu karapax. Ale nebyla to rána ani plyn, co mu najednou ubíralo energii; bylo to slunce.

„Musíme... musíme jít,“ sípal Prybolt a stále svíral Tralmatovu paži. „Nemůžu...“ Šlo tu o klienta; jen o klienta. Na ničem jiném než na klientovi nezáleželo. Ale kdyby to Prybolt nezvládl, nezbyl by nikdo, kdo by Tralmata ochránil. „Potřebuju... stín... tmu... cokoli.“

Slunce se zvedalo nad horizont. Mírný vánek odhrnul Pryboltovi látku rozervaného obleku a na levém boku mu na seškvareném mase ihned naskákaly ošklivé puchýře.

„No tak,“ zasténal. „Pojďte tudy... tudy.“

Ale když se ohlédl, byl Tralmat pryč. Nejspíš se ho zmocnil jeden z těch útočníků, zatímco maskovaná žena klidně kráčela z mlhy k Pryboltovi.

„Kliente,“ zachřčel Prybolt, jako by to mohlo způsobit, že se Tralmat objeví na ulici vedle něj.

Odpotácel se za roh a prsty v rukavicích vytrhl z pouzdra na opasku komlink.

„Crash,“ zamumlal do něj a doufal, že se mu podařilo stisknout tlačítko vysílače. „Crash... Crash!“

Ona bude vědět, co dělat.

„Ozvi se, Crash... Já...“

Er'Kitka už nejspíš stála za ním; musela tam stát – už určitě zvedala pušku k výstřelu, který by to všechno skončil.

Prybolt vytáhl vlastní blaster, otočil se a zběsile pálił.

Ulice byla prázdná.

Slunce stále vycházelo.

„Crash!“ Ztěžka klopýtal vpřed. Někde tu budou otevřené dveře, vchod do soustavy tunelů, která byla jeho pravým domovem. Vstup do temnoty, která ho obejmě a bude ho chránit. Pak se bude moct uzdravit a vydat se hledat svého klienta. Ještě by to mohl napravit.

„Crash, tady Prybolt. Já... podělal jsem to. Jsou tu...“ Kdo vlastně byli ti útočníci? Všichni na sobě měli typické plynové masky Nihilů, ale na Correllii se Nihilové v žádném případě nemohli vyskytovat – byli problémem Vnějšího okraje. Jistě, byli smělí, ale nebyli blázni. Nikdy by se neodvážili proniknout tak hluboko do republikového Jádra, do srdce celé galaxie.

Museli to být nějací imitátoři nebo kartel, který se snažil zamést stopy tím, že se vydával za Nihily. Jistě, takhle to muselo být.

„Nihilové,“ vyhrkl Prybolt do vysílačky. „Jsou oblečení jako Nihilové. Mají plynové masky i plyn... ale... nemyslím si...“ Na tom nezáleželo. Oni na to přijdou. Crash dokázala vyřešit každý problém a vyřeší i tenhle. Prybolt jen musel přežít, aby jí s ním pomohl.

Odklopýtal za další roh, kde narazil přímo na rudou ženu v plynové masce. Odskočila dozadu, příliš rychle, než aby ji mohl sledovat nebo na ni zaútočit, pak její puška jako by přitančila z nebe k němu a ona se vrhla vpřed.

Mohl jen padnout naznak, ale nebyl dost rychlý; bodák mu rozpáral celou přední část obleku. Země jako by se pod ním prudce zvedla a on na ni narazil takovou silou, až mu unikl všechen vzduch z jeho mnoha plic.

Nic z toho však nebylo tak hrozné jako prskavý sykot, který mu zachvátil celé tělo. Všechny jeho menší údy se škvařily a kroutily. Denní svit – ten jasný, oslepující jed – pronikal vším, zaplavoval ho a vysílal mu do celé nervové soustavy zběsilé palčivé varování.

„Tohle jsem vždycky chtěla vidět,“ řekla Er’Kitka – její hlas zněl v masce potěšeně. Stála nad ním rozkročená ve vysokých botách, a kdyby mu ještě zbyly nějaké síly, s radostí by ji nakopl, odpráskl, prostě *cokoli*, jen aby jí z tváře smazal ten úšklebek, který tušil pod maskou.

Ale žádná část jeho těla už nereagovala tak, jak Prybolt chtěl. Téměř všechno se slilo do jasného, neúprosného světla. A pak to světlo pohltilo celý svět a už nebylo vůbec nic.